

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **T. P.**, narozena X,
státní příslušnost Arménská republika,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Dvořákem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2019, č. j. MV-21434-4/SO-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 12. 2018, č. j. OAM-7046-15-15/TP-2018 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Ministerstvo tímto rozhodnutím zamítlo žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobkyně uvedla, že ve správním řízení byla zvláště závažným způsobem porušena ustanovení o řízení. Napadené rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rozhodnutí správního orgánu není řádně odůvodněno, zejména ve vztahu k přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
3. Žalobkyně dále namítla, že žalovaná nevypořádala uplatněné odvolací námitky. Přitom poukázala zejména na otázku přiměřenosti rozhodnutí, kterým bylo žalobkyni zamítnuto vydání povolení k trvalému pobytu, ve kterém správní orgány odkazují na nesplnění podmínek žádosti o povolení k trvalému pobytu. Dle žalobkyně zcela chybí vypořádání odvolací námitky, kterou poukazovala na neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Ve výrokové části totiž chybí uvedení zákonného ustanovení, na jehož základě bylo rozhodnuto. Ačkoliv v prvoinstančním rozhodnutí byla uvedena zákonná ustanovení, tak samotný důvod zamítnutí žádosti nebyl ve výrokové části vůbec zmíněn. Tato námitka pak nebyla žalovanou řešena.
4. V případě zamítnutí návrhu na výslech žalobkyně a jejích rodinných příslušníků jde o typický případ opomenutých důkazů. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že tyto výsledky nebylo nutno provádět, neboť by se tím nahrazovala povinnost jejího tvrzení. Tyto výsledky měly sloužit k osvětlení a prokázání důvodnosti žádosti o povolení k trvalému pobytu. Pro nedostatečné odůvodnění zamítnutí těchto návrhů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
5. Žalobkyně má dále za to, že nevydání pobytového oprávnění představuje zcela nepřiměřený zásah do jejího soukromého života. Správní orgány přitom neučinily nic proto, aby zjistily okolnosti podstatné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců je dle žalobkyně výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, s nimiž všemi se správní orgán ve svém rozhodnutí musí vypořádat.
6. Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou. Podle ní žalobkyně prokazatelně nesplnila podmínky dle § 67 zákona o pobytu cizinců. Výrok rozhodnutí byl konkrétní a splňuje všechny náležitosti výrokové části. Žalovaná dále doslovně přebírá pasáže z napadeného rozhodnutí, přičemž mj. opakuje, že ona ani ministerstvo nepochybily, když nezkoumaly přiměřenost ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah správního spisu

7. Žalobkyně podala dne 24. 5. 2018 žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců.
8. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 6. 12. 2018, č. j. OAM-7047-16/TP-2018, žádost žalobkyně zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínek uvedených v § 67 zákona o pobytu cizinců.
9. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobkyně ke dni podání žádosti splnila podmínku dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť pobývala na území v rámci přechodného pobytu (na základě výjezdního příkazu s platností od 17. do 31. 5. 2018, který jí byl vydán po pravomocném skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany). Dle ministerstva však žalobkyně nesplnila podmínku dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť není

osobou mladší osmnácti let, osobou osamělou a starší 65 let, potažmo nebylo prokázáno, že by nebyla schopná se ze zdravotních důvodů o sebe postarat. Rovněž dle ministerstva nesplnila podmínku dle § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Pro její splnění by musela být rodičem cizince dle odst. 2 písm. a) nebo b). Z její žádosti však plyne, že má manžela (státní příslušností také Arménská republika), který taktéž žádá o povolení k trvalému pobytu. Její syn, ročník narození X, taktéž žádá o povolení k trvalému pobytu. Ministerstvu je též známo, že na území ČR pobývá ještě dcera žalobkyně, ročník X, která žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalobkyně nepředložila žádný doklad o tom, že by byla příbuznou osoby ve smyslu odst. 2, která by byla závislá na její osobní péči. Rovněž podmínku dle odst. 4 žalobkyně dle ministerstva nesplnila, neboť neuvedla žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu je řízením, v němž nese důkazní břemeno žadatel. Zvláštním důvodem není ani délka pobytu žalobkyně na území ČR, kam byla převezena v rámci tzv. dublinského řízení v roce 2012. V tomto ohledu ministerstvo odkázalo na NSS ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 249/2017 - 49. K návrhu žalobkyně na výslech její osoby nebo jejích rodinných příslušníků ministerstvo konstatovalo, že jejich případný výslech by nemohl nic změnit na závěrech o nesplnění podmínek dle § 67 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně ani neuvedla, jaké skutečnosti mají být těmito výsledky prokázány. Nadto výslech účastníka není sám o sobě bez dalšího důkazem, jedná se pouze o slovní tvrzení účastníka. Ohledně dopadů zamítavého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně ministerstvo konstatovalo, že v případě zamítnutí žádosti dle

§ 75 odst. 1 písm. e) pro nesplnění podmínky dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců tento zákon vůbec správnímu orgánu neukládá, aby se těmito dopady zabýval. Dále k tomu odkázalo na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71. Ministerstvo dále uvedlo, že tímto rozhodnutím žalobkyni nezakazuje další pobyt na území. Žalobkyně mohla a může požádat například o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě soužití rodiny či zaměstnaneckou kartu.

10. Žalovaná shora napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ministerstva zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Žalovaná uvedla, že povolení k trvalému pobytu může být cizinci vydáno jen při splnění podmínek dle § 67 odst. 1 a 5, přičemž cizinec musí spadat do okruhu osob vymezených v § 67 odst. 2, 3 nebo 4 zákona o pobytu cizinců. Musí být tedy splněna podmínka nepřetržitého pobytu na území po dobu 4 let, podmínka přechodného pobytu na území po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, které musí probíhat nejméně poslední 2 roky, žádost musí být podána do 2 měsíců po skončení takového řízení a musí se jednat o žádost buď osoby mladší 18 let, osoby s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, nebo osamělé osoby starší 65 let, případně o rodinného příslušníka těchto osob, nebo o cizince, který o trvalý pobyt žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalovaná se ztotožnila s ministerstvem, že žalobkyně nesplňuje podmínku dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť není osobou mladší 18 let, starší 65 let a nebylo prokázáno, že by šlo o osobu, která se o sebe není schopna postarat z důvodu dlouhodobého nepříznivého stavu. Žalobkyně dle žalované nesplňuje ani podmínky dle § 67 odst. 3 zákona. Stejně tak nebyl zjištěn důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona. Žalovaná s odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, uvedla, že

zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by svou délkou mohl dosáhnout nepřiměřené intenzity. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či osobního života byla již pouhá nutnost vycestování. V tomto případě však žalobkyni nebyl uložen zákaz pobytu na území. Samotná délka pak nemůže být považována za důvod hodný zvláštního zřetele. V případě nevydání povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákon správním orgánům neumožňuje posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu do života dotyčného cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Takovou povinnost má ministerstvo pouze v zákonem stanovených případech, což opakovaně potvrdil NSS, například v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 - 51. Ministerstvo tak nepochybovalo, když přiměřenost ve smyslu § 174a zákona nezkoumalo. Ani žalovaná se nedomnívá, že by šlo o zásah do práva na rodinný a soukromý život žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy, když z daného ustanovení nevyplývá povinnost posuzovat podmínky pro neudělení pobytového oprávnění na území nad rámec kritérií zmíněných v zákoně o pobytu cizinců. K neprovedení výsledku žalovaná uvedla, že žalobkyně v řízení mohla uvést všechny skutečnosti, které svědčily v její prospěch, a odkázala na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 - 29.

III. Posouzení věci soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl soud bez jednání, jelikož účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas v souladu s § 51 s. ř. s.
12. Soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné, jelikož z něj lze jasně seznat (viz bod 11 rozsudku), z jaké důvody žalovanou k jeho vydání vedly a proč nepokládala námitky žalobkyně za důvodné. Zároveň soud úvodem poznamenává, že obdobné námitky již posuzoval ve věci manžela žalobkyně vedené pod sp. zn. 43 A 18/2019. Jelikož jak podání žalobkyně (resp. jejího manžela) v průběhu správního i soudního řízení, tak i rozhodnutí správních orgánů, jsou v obou věcech obdobná, nevidí soud důvodu odchýlit se od závěrů vyslovených ve věci manžela žalobkyně v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 43 A 18/2019-46.
13. Žalobkyně ve svém odvolání (resp. jeho doplnění) neuplatnila žádné konkrétní námitky ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí (a absenci odkazu na příslušná ustanovení v něm), jak nyní tvrdí v žalobě, a žalovaná tak nebyla povinna se touto otázkou explicitně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývat. Soud pro úplnost konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí se ve výroku výslovně opírá o § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců („v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68“) s odkazem na nesplnění podmínek dle § 67 zákona o pobytu cizinců, což soud považuje za zcela dostatečné a srozumitelné splnění povinnosti uvést ve výroku právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, ve smyslu § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
14. Námitka nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí byla v doplnění odvolání skutečně

vznesena. Žalobkyně konkrétně uvedla, že ministerstvo vůbec nezkoumalo otázku dopadů do rodinného a soukromého života, že při posuzování přiměřenosti je třeba zkoumat všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž ministerstvu bylo známo, že žalobkyně má na území ČR dlouhodobě veškeré zázemí. Na tyto námitky však dle soudu žalovaná reagovala a otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně a povinností správních orgánů se s touto otázkou vypořádat se v napadeném rozhodnutí věnovala (viz výše odst. 4; resp. str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Ani v případě této odvolací námitky tedy nešlo ze strany žalované o její opomenutí.

15. Pokud jde o věcnou stránku námitky nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, tak podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
17. V projednávané věci však nebylo žalobkyni uděleno povolení k trvalému pobytu, jelikož nesplňovala (což ani nerozporuje) hmotněprávní podmínky pro jeho udělení. K této situaci (resp. k analogické situaci, ve které cizinka nesplňovala podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění) se vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 – 38, kde uvedl, že *„Podmínka, aby důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění byly přiměřené důvodu pro zrušení, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je sice výslovně stanovena pro případy zrušení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně, i když zákon s jejich relevancí nepočítá v § 37 odst. 1, nelze ani v těchto případech pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35). Vždy je nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění. Pokud stěžovatelka v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. V daném případě stěžovatelka účel pobytu neplnila, prodloužení jejího pobytového oprávnění pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela k absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu – výkonu podnikatelské činnosti - by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí“* (zvýraznění provedeno krajským soudem).
18. Zároveň však soud dodává, že vzhledem ke skutečnosti, že Česká republika dodržuje závazky vyplývající z mezinárodního práva (čl. 1 odst. 2 Ústavy), nelze zcela vyloučit, že soukromý a rodinný život cizince chráněný čl. 8 Úmluvy, čl. 10 Listiny bude vyžadovat, aby cizinci

bylo (některé) pobytové oprávnění uděleno (totéž platí pro další závazky plynoucí z mezinárodního práva, např. nutnost zohlednit nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte).

19. V případě povolení k trvalému pobytu dle § 67 se soud navíc domnívá, že v případě, kdy by ochrana soukromého a rodinného života cizince vyžadovala udělení pobytového oprávnění, by tento soukromý a rodinný život mohl představovat důvod zvláštního zřetele dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
20. Tyto závěry lze vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Žalobkyně nijak nepolemizuje s tím, že nesplnila zákonné podmínky pro povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 2, 3 či 4 zákona o pobytu cizinců. Ostatně i proto jí ministerstvo odkázalo na možnost podat žádost o nižší pobytové oprávnění, přičemž žalobkyně nevysvětlila, proč by tato cesta v jejím případě nebyla možná. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně sama netvrdila žádné mimořádné okolnosti, které by představovaly důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a které by vedly k závěru o nutnosti umožnit žalobkyni pobývat na území ČR. Správním orgánům sice bylo známo, že žalobkyně má na území ČR manžela (ve stejné právní situaci jako žalobkyně) a dvě děti, nicméně obě děti jsou již zletilé a žalobkyně neuvedla, proč by případné dočasné odloučení po dobu řízení o žádosti o nižší pobytové oprávnění (jelikož žalobkyně nerozporovala tvrzení správních orgánů o možnosti získat nižší pobytové oprávnění, soud vychází z toho, že tato možnost je pro žalobkyni reálně dostupná) bylo natolik tíživé, že by aktivovalo povinnost státu umožnit žalobkyni získat pobytové oprávnění bez nutnosti opustit území ČR (v této souvislosti soud ponechává stranou otázku, zda by v případě, kdy by jediným důvodem problematičnosti podání žádosti o nižší formu pobytového oprávnění byla nutnost jejího osobního podání v zemi původu, nepostačovalo k ochraně soukromého a rodinného života upuštění od osobního podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Zároveň soud zdůrazňuje, že jak manžel i děti žalobkyně jsou arménskými státními příslušníky a žalobkyně neuvádí žádná tvrzení, z kterých by bylo možno usuzovat, že by rodina nemohla (minimálně dočasně) přesídlit zpět do Arménie.
21. Soud tak shrnuje, že žalovaná nepochybila, pokud žalobkyni neudělila povolení k trvalému pobytu a žalobní námitka proto není důvodná.
22. Pokud jde o zamítnutí návrhu na výslech žalobkyně a jejích rodinných příslušníků, soud se ztotožňuje s postupem a odůvodněním správních orgánů. Žalobkyně ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí navrhla výslech „účastníka řízení, případně též rodinných příslušníků“, a to „*k prokázání důvodnosti jeho žádosti*“. Oba správní orgány se tímto návrhem zabývaly a závěr o neprovedení tohoto důkazu odůvodnily. Proto nemůže jít o opomenutý důkaz ve smyslu žalobkyní citované judikatury Ústavního soudu. Soud se ztotožňuje se zdůvodněním ministerstva, že výslech žalobkyně ani jejích rodinných příslušníků by nemohl na závěrech o nesplnění podmínek dle § 67 zákona o pobytu cizinců nic změnit, stejně jako s poukazem ministerstva na to, že žalobkyně vlastně ani konkrétně neuvedla, jaká tvrzení mají být těmito výsledky prokázána. To žalobkyně konkrétně neuvedla ani v odvolacím řízení a ostatně ani v žalobě, v níž velmi vágně uvádí, že tyto výsledky by celou situaci a důvody pro udělení povolení k trvalému pobytu osvětlily. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí

odkázala na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 - 29, z něhož přiléhavě citovala, že „výslech účastníka řízení totiž není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.“. Soud pro úplnost připomíná, že správní orgány nejsou návrhy účastníků na provedení důkazů vázány (§ 52 správního řádu). Za dané situace správní orgány závěr o neprovedení výslechů navrhovaných žalobkyní dostatečným způsobem zdůvodnily (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48).

23. K námitce, že správní orgány žalobkyni nekontaktovaly a samy neučinily nic ke zjištění okolností pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života, soud připomíná, že šlo o řízení zahájené k žádosti žalobkyně, a „v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy“ (již citovaný rozsudek NSS č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, odst. 20), že zamítavé rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhne do jejího rodinného a soukromého života. Jinými slovy, správní orgány neměly povinnost kontaktovat žalobkyni či za ni vyhledávat důkazy svědčící o intenzitě zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Ostatně takovými důkazy z logiky věci primárně disponuje právě žalobkyně.
24. Konečně k vágně formulovaným námitkám z úvodu žaloby (bod IV. odst. 4 žaloby), že byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, že správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, či že správní orgán nedbal oprávněných zájmů žalobce, soud uvádí, že se nejedná o řádné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dle ustálené judikatury jím je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným, popisem.
25. Žalobkyně je povinna vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobkyně za základ tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Na tomto právním názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, v němž s odkazem na svůj předchozí, výše citovaný, rozsudek potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s.

ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobkyně seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobkyně, jež žalobkyně považovala za relevantní k jemu domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla *iura novit curia* mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům, bude směřovat jeho přezkum. Závěry uvedené ve zmíněných rozsudcích byly potvrzeny usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72.

26. Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o obecná tvrzení a citace či parafráze zákonných ustanovení, za nimiž následuje prostý nesouhlas se závěry žalovaného, aniž žalobkyně uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobkyně a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek NSS č. j. 4 As 3/2008 – 78, bod 31).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Protože soud neshledal žalobní body důvodné a nezjistil ani žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. dubna 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu